

publicului în peripețiile eroilor și prin lărgirea spațiului de joc (personajele apar pe scenă din sală, din loje, din foaier etc.), povestea din codrul Ardenilor dobândește prospețime și savoare histrionică, trebuie spus, însă, că supralicitarea acestor soluții (vezi finalul primei părți, cu urcarea unor spectatori pe scenă) riscă să transforme jocul într-o joacă, în dauna configurării lăuntrice a caracterelor și a relațiilor dintre ele, cărora le lipsește

adeseori adâncimea trăirilor, profunzimea. Apoi, din dorința de a închide cercul discursului scenic în ambianța pitorească a unei cârciumi (unde actorii, părăsind identitatea personajelor, își etalează apetitul pentru libertate), regizorul ne oferă un epilog pe muzică modernă, parcă lipit la finalul cu adevărat edificator, când uriașele perdele verzi-cenușii închipuind codrul Ardenilor se înalță ceremonios, descoperind privirilor albul

nupțial ce înnobilează siluetele împietrite la orizont ale eroilor, eliberați de apăsarea unei lumi strâmbе și fericiți de a-și fi împlinit visul de libertate și iubire. Dar ezitățile, inconsecvențele ori micile impurități nu scad prea mult meritul acestei întâlniri cu Shakespeare, în miez de stagiune, pe o scenă care a făcut din interesul pentru teatrul clasic o îndatorire de căpătâi.

Ion Parhon

În bună parte inspirată din propriile teorii cu privire la „teatrul floral-spațial” și la acele „spații de joc-insulă, aparent rupte unul de altul, însă legate organic între ele”, sau populată de imagini și trăiri ce își găesc un contur mai precis în poeziile sale, dramaturgia lui George Astaloș îi pune reale probleme aceluia care încearcă să-i dea viață, restituindu-i ambiguitatea conflictuală, într-o expresie coerentă, convingătoare. Ultima încercare (temerară) de acest fel îi aparține regizorului Vasile Nedelcu, deprins, se pare, cu textele dificile, mai interesante ca lectură decât prin virtualitățile scenice. Într-un decor simplu, dar expresiv, ce sugerează podul și ceainăria, principalele spații în care se desfășoară bizarele întâmplări și frânturi de dialog ale piesei, personajele trăiesc intens clipe de euforie, teamă, revoltă și stupefacție, sau „conversează” într-o manieră nu mai puțin bizară, desprinsă parcă din teatrul absurdului. În această ambianță, dominată de exotismul costumelor și de sintagme muzicale balcanico-orientale, are loc confruntarea militaro-etnică dintre cei doi soldați – cândva prieteni de joacă și de visuri –, care se va prelungi prin căințe și întrebări fără răspuns, chiar și după moarte. Contrapunctul dintre acest conflict și sporovăiala ciudatelor personaje din „ceainărie” este îmbogățit prin fulguranta poveste de iubire dintre foarte tinerii Adacvis și Edeea (cuplu edenic), care se înfiripă, contrastant, în imediata vecinătate a ororilor frontului și a disperării „mamelor violate”. Reușind să fluidizeze discursul

O trădare prielnică

CEAINĂRIA DE ARGINT de George Astaloș ● TEATRUL „ANTON PANN” din RĂMNICU VĂLCEA ● Data reprezentației: 21 ianuarie 2001 ● Regia și ilustrația muzicală: Vasile Nedelcu ● Scenografia: Ileana Mihăescu ● Mișcarea scenică: Mălina Andrei ● Distribuția: Corneliu Jipa (Soldatul mort), Radu Constantin (Soldatul viu), Cristian Alexandrescu (Jonglerul), Lidia Stratulat (Ghicitoarea), Doru Zamfirescu (Jocheul), Gabi Tudorin (Arlechino), Claudia Cacoveanu, Alexandra Ioachim, Iulia Antonie Alexandrescu (Mame), Adrian Traian Roman (Adacvis), Ricarda Borocan (Edeea); în alte roluri: Vasile Marinoiu, Vasile Tetea, Diana Iulia Roman, George Andrei, Răzvan Despina.

ul dramaturgic și să-i confere actualitate prin referiri la intoleranța etnică și religioasă, regizorul a găsit totodată și măsura potrivită în ce privește lucrul cu actorii. Celor mai mulți el le deschide calea spre un joc viu, colorat cu variate inflexiuni vocale, cu simbolistică gestuală și plasticitate corporală. Chiar dacă în evoluția unor

interpreți, mai ales în cazul celor foarte tineri, se simt și unele stângăcii, reprezentația rezistă prin țesătura ei poetică și prin limpezimea semnificațiilor, demonstrând că distanțarea regizorului față de text a însemnat, de această dată, o „trădare” prielnică ambelor părți.

Ion Parhon

Absurdul românesc

Dacă ultimii unsprezece ani nu au făcut prea mult pentru dramaturgia națională contemporană (ce-i drept nu-i păcat: și reciproca e valabilă...), ei au adus, cel puțin, certitudinea că, atunci când un

EXISTĂ NERVI de Marin Sorescu ● TEATRUL „BULANDRA” ● Data reprezentației: 20 ianuarie 2001 ● Regia: Șerban Puiu ● Scenografia: Andu Dumitrescu ● Distribuția: Ion Besoiu (Profesorul), Vlad Zamfirescu (Locatarul), Gheorghe Ifrim (Prietenul), Alina Berzunțeanu (Femeia necesară), Andreea Bibiri (Femeia în plus).

★★★